

Притчата за благородника: урок за подчинението

Учение и завети 101:43–62 представя притча, дадена с цел да се обясни защо светиите са били изгонени от Мисури.

Поставяме ли понякога под въпрос заповедите Божии?

Подобно на слугите, вие чудили ли сте се дали дадена заповед е наистина необходима? Тази притча ни учи, че Господните заповеди ни защитават и ни помагат да водим щастлив живот (вж. също Мосия 2:41, Учение и завети 82:8–10).

Какво можем да правим, ако не виждаме нуждата за някоя заповед?

- Да изучаваме темата и да молим Господ да ни помогне да „почувства(ме), че е правилно“ (Учение и завети 9:8).
- Да си спомняме минали моменти, когато подчинението ни е носило благословии¹.
- Да действаме с вяра, уверени, че ще разберем, след като вярата ни бъде изпитана (вж. Етер 12:6).

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Нийл Л. Андерсън, „Духовни спомени, които ни променят завинаги“, *Лиахона*, май 2020 г., с. 18–22.

В притчата слугите започват да строят кула, но след това решават, че „няма нужда“ от нея (Учение и завети 101:49). Но заради това, че не построяват кулата, те не са предупредени, когато врагът им идва и унищожава лозето.

Благородник дава указания на слугите си да посадят лозе, да поставят плет околовърст и да построят кула, за да може страж да оглежда цялата земя.

Слугите посадят лозето и поставят плета, но решават да не строят кула.

Неочакван враг унищожава лозето.